

Ja jäljelle jää vain viha.

"Mietteitä yksinäisyydestä, tuskasta ja maailmasta"

© A. Sovijärvi, 2001, alkuperäinen

<http://apz.fi/kirjat/>

Mitäkö sitten nämä ovat? Runoja? Aforismejä? En tiedä.

Olen keräillyt nämä 12/12/00 - 10/04/01 välillä, pahimpina depressiokausina. Lyhyesti ennakkoon: pysähdy ajattelemaan.

Viha

Kävellessäni kohti tuntematonta,
pitkin tätä alati kapenevaa katua,
huomaan sen tulleen niin ahtaaksi
etten voi kääntyä. Lopulta, joku
tulee vastaan, en voi väistää.
Ja jäljelle jää vain viha.

Matka

Olen monesti miettinyt mihin
olemme oikeastaan matkalla. Sitä
ei kuitenkaan kukaan voi meille
kertoa, se täytyy oivaltaa itse.
Pitkä hieno matka.

Totuus

Kysyessäni totuudesta, saan aina
kuulla toisten visioita. Niistä
minun pitäisi valita.
"VALITSE!" he huutavat, mutta
miten voin valita kun en usko
mihinkään niistä totuuksista.
Voisinko vain elää omassa
totuudessani?

Vain yksi pieni kyynel

Kuulen niiden äänet edelleen.
Ne ovat saaneet särön minun
kuoreeni, ne ovat haavoittaneet
sisintäni. Silti, aion jatkaa
eteenpäin, vaikka tiedän huomisen
olevan yhtä paha.
Mutta sehän on vain yksi pieni kyynel.

Kylmä sydän

Minun on niin kylmä. Eikä kukaan
lämmitä. Miten tässä maailmassa
voi sydän olla jäätymättä?

Päivärit

Talveni oli niin kylmä ja valkoinen,
en edes uskonut vihreään kevääseen,
silti musta kesä saapui aikanaan ja
sitä seurasi violetti syksy. Sekin
päättyi aikanaan viidenteen
vuodenaikaani.

Mielikuviutus

Aikanaan luulin ettei mielessä
voi olla voimaa. Nyt kaiken sen
jälkeen, näen mieleni maailman
aivan uutena. Se on kuin meri,
tai aavikon hiekkadyynit. Se on
mitä vaan. Sitä yhdistää vain
mielikuvituksen rajat.

Seksi

Minulta kysyttiin kerran, mitä
kaikkea voisimmekaan tehdä ilman
vaatteita. Mietin hetken ja totesin:
huomattavasti vähemmän kuin
vaatteet päällä.

Antaa olla

"Älä välitä", sinä sanoit,
mutta en ymmärtänyt.
"Ei ne pahaa tee", sanoit,
mutta mikään ei parantunut.
"Kyllä ne kasvaa aikuisiksi",
kerroit, mutta eivät ne kasvaneet.
Kun katson taaksepäin,
loppujenlopuksi vain minä
kasvoin.
Äh, antaa olla.

Ontto minä

Olen joskus hajonnut osiin, mutta
koonnut itseni jälleen.
Jotain jäi kuitenkin puuttumaan,
miksi muuten tuntisin itseni näin
tyhjäksi?

Pelastuspäivä

Joskus aikanaan odotin,
että enkeli laskeutuisi. En edes
olisi välittänyt, vaikka se
olisikin ollut mustasiipinen.
Sitten varhain tänä aamuna,
hämärän väistyessä,
tajusin viimein yön olleen se
pelastuspäivä.
Mutta pelastuinko?

Kuolema

Sanovat että sillä on monet kasvot.
Sanovat että sillä on monet tavat.
Sanovat että sillä on monet suunnitelmat.
Mutta minä olen nähnyt ne kasvot, kuullut ne tavat, arvannut ne suunnitelmat.
Odottaako mikään minua enää?

Kohtaamisia

Minä elän yössä, hän päivässä.
Päivä tappaa minut, yö hänet.
Kohtalolta ei puutu ironiaa, emme muuten olisi koskaan kohdanneet.
Kai?

100% elämää

"Elä täysillä", joku sanoi.
En ymmärtänyt.
"Ole oma itsesi", hän sanoi.
Kuka?
"Anna kaiken mennä, elä vapaasti ja iloitse" hän jatkoi.
Ja silloin tuli itku.

Rakkaus

Minulle sanottiin, "usko rakkauteen". Mutta mitä uskomista siinä nyt on?
Uskon enemmän siihen, että voin nojata johonkukaan, mieluiten sellaiseen joka nojaa minuun.

Kun se loppuu

Kaikki kai loppuu joskus. Mutta mitä sen jälkeen tapahtuu? Jääkö vain rikkinäinen kuori, makaamaan hiljaa elämän kaikottua.
Ei.
Niin ei saa käydä.

Muuttuiko maailmasi?